

VETŘELCI

KOMPLET

SVAZEK 2

VÁLKA VETŘELCŮ
HON NA VETŘELCE

VETŘELCI

KOMPLET

SVAZEK 2

PRAHA 2017

Přeložil: **MAREK DRDA**

David Bischoff – Robert Sheckley: Vetřelci – Komplet – svazek 2
Vydání druhé, v tomto překladu a úpravě první
Aliens™ & © 1993, 1994, 2017 Twentieth Century Fox Film Corporation.
All rights reserved.

This translation of The Complete Aliens Omnibus Volume 2, first published in 2017,
is published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2106. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Complete Aliens Omnibus Volume 2
vydaného nakladatelstvím Titan Books, a division of Titan Publishing Group Ltd,
Londýn, v roce 2016
Český překlad, 2017 Marek Drda
Odpovědný redaktor Jiří Chodil
Korektorka Daniela Čermáková
Ilustrace na přebalu Aliens™ & © 1993, 1994, 2017 Twentieth Century Fox Film
Corporation.
All rights reserved
Přebal a vazba, 2017 Ricardo a Baronet
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0635-3

BARONET
Praha 2017

DAVID BISCHOFF
ROBERT SHECKLEY

VETŘELCI

KOMPLET

SVAZEK 2

VETŘELCI

KNIHA ČTVRTÁ

VÁLKA VETŘELCŮ

DAVID BISCHOFF

Věnování

Haldemanovým:

Jayovi a Vol

Joeovi a Gay

PROLOG

Peklo ta planeta nebyla.

Jenom tak podle mariňáků, kteří na ni přiletěli a vyplundrovali ji, vypadala, smrděla i chutnala.

Jejími obyvateli nebyli démoni.

Byli mnohem horší.

Navigátoři hyperprostorem pro ni měli nic neříkající číselnou visačku, ale mariňáci jí říkali jednoduše Hnízdiště. Přiletěli sem, na tuhle zmařenou planetu, a vyrabovali ji, přičemž ji okradli o královnu matku.

Bez mentálního spojení s panovnicí, která by životy svých věrných řídila, došlo ke genetickému driftu. Objevíly se nej-různější uchazečky o královský trůn a dobře se jim dařilo.

Všechny je pobila ta nejdominantnější z celé party, tradiční stvůra, jež by mohla být identickým dvojčetem královny matky, která zahynula při jaderném výbuchu v severozápadním cípu Severní Ameriky.

Říkejme jim „černí“.

A jí říkejme „černá královna matka“.

A ta nová skupina, ti podvrženci?

Těm říkejme „červení“, přestože červení nebyli. Náhodnému pozorovateli by připadali stejní. Ale pro „černé“ to byli na dotek, pachem i morfickým polem nenávidění cizinci. Vetřelci. Zrůdy, které je třeba zničit.

Vůdkyní tohoto nového plemene, žijícího veškeré spočítatel-

né pravděpodobnosti navzdory, byla „červená“ královna matka.

Nositelka recesivních genů, vyvolávajících chromozomální změny, jejichž jakákoli známka by dříve v roji znamenala okamžitou smrt.

Červená královna matka a její věrní uprchli. Ve zmatku reorganizace unikli a založili nový roj dostatečně daleko, aby vzkvétal.

Červená matka královna se rozmnožovala, přičemž využívala zástupů zvířat, která se po této opuštěné planetě potulovala.

Byla vytvořena nová konkurenční říše a obě říše žily po léta v míru.

Ale každá z nich instinktivně věděla, že ten druhý roj je nepřítel a že tenhle mír nepotrvá dlouho. A až přijde válka, bude tou nejdůležitější zbraní počet válečníků.

A tak se stvůry množily... a množily... a množily.

Zatímco další jim podobné byly pod jinými slunci pronásledovány.

1

Vetřelčí hnízdo leželo přímo na rohu Hollywood a Vine Street v Hollywoodu.

Jen bůh těchhle brouků sám věděl, zda ti slizcí, hltaví a zá-ludní parchanti tuší, jaký má křižovatka, kterou si zvolili, kulturní význam. Po pravdě řečeno, tahle část La La Landu už nebyla úplně to, co bývala, jenže to teď nebylo v Los Angeles nic. A skutečnost, že se vetřelci na tomhle území, které bylo přece jen poměrně otevřené, rozhodli zamořit starou rozpadající se budovu banky, svědčila o tom, že IQ téhle odrůdy zřejmě není moc vysoké.

Jenže..., pomyslela si kapitánka Alexandra Kozłowska, která stála blok od sluncem vybledlého betonu a nastavovala si filtr obličejového štítu na ochranu před drsným a ostrým sluncem jižní Kalifornie. Člověk mohl počítat s tím, že každý z těchhle nelítostných zabijáků matek bude stejně nepřijemný, nevrlý a nevyzpytatelný jako ti nejhorší z toho posledního hnízda, které pro Strýčka Sama vyhubila.

Koho zavoláte?

Krotitele brouků!

Bylo to dost zvláštní, ale bylo prima mít na sobě ten skafandr s humpoláckou přilbou a tak.

Obrátila se na svalnatého poručíka po své levici, který už se v brnění potil.

„Máš pořádně přidělanýho šuspíka, poručíku Michaelsi?“

„Chceš se přesvědčit?“ Hranaté čelisti se drze zazubily a v koutcích modrých očí naskočily drobné vrásky.

„Možná pozděj.“ Mrkla a bradou zapnula vysílačku. „Blížíme se k hnízdu nula nula devět, sektor B čtyřicet sedm v LA.“ Zase vysílačku vypnula a věnovala významný pohled četě pod svým velením. Devětašedesáté četě. VOV. Vyhlažování okupujících vetřelců. Nejtvrdší vojáci v oboru. Všichni se na ni dívali a úsměvem cosi maskovali. Věděla, že je to strach.

Strach, který sama cítila v srdci.

Strach, který se objevil pokaždé, když se k těm potvorám přiblížila.

„Rozumím, máte volno, kapitáne,“ zapraskal jí ve vysílačce hlas. „Zahajte průzkum a vyhlazování. Podpora zaměřena.“

Dle skromného mínění kapitánky Alexandry Kozlowské by měla tahle „podpora“ úplně stačit. Pár sondážních raket s hlaviciemi hromadného ničení nastavenými tak, aby spustily, jakmile se senzory zanoří do píží vetřelčího úlu. Jednoduše ty parchanty spálit, vyhladit, zlikvidovat. Jenže poté, co byly počty vetřelců tak významně sníženy až na dnešní stav, osmnáct let po válce Země s vetřelci, toužili vědci i zainteresovaní soukromníci po jejich mrtvolách, naložených vejcích, snímcích a veškeré mateří kašičce, které bylo možné splášit.

To znamenalo osobní dodání. Služba s úslužným úsměvem Smrti. Vražnění a rokenrol.

No, každopádně to spoustu kluků uchránilo před gangy. Zbýlých dvacet členů této úderné skupiny mělo ve svém skafandru stejnou vysílačku a slyšelo stejnou zprávu, ale Kozlowská přesto dala signál rukou, čistě proto, aby upevnila své velení – a aby se o něm sama ujistila a zároveň ho připomněla svým „broukobijcům“.

Rozvinuli se. Byli jen pěšáci pochodující vedle opěrného vozidla, přibližovacího tanku Mark 23. Když jste při tomhle druhu operace potřebovali další munici nebo jen rychlý sendvič se šunkou, o troše pořádné těžké palby ani nemluvě, bylo fajn mít velkého kovového bráchu s sebou. Jak se jednotka

přibližovala ke svému cíli, ocelové pásy žvýkaly starý beton i s ošoupanými kovovými hvězdami chodníku slávy. Téměř vzápětí narušili páskou obehnanou „hranici“ vytyčenou poté, co úřady spravující to, co z Los Angeles zbylo, na existenci hnízda ve staré budově Bank of America přišly. Páska v podstatě místní informovala, že tohle je nebezpečná zóna, a že pokud bez ohledu na právní důsledky pásku překročí, nejspíš se z nich stane žrádlo pro nějaké vejce.

Dokonce i tady, ještě padesát metrů od cíle, Kozłowska viděla ztvrdlou břečku hnízda vyplňující okna a tuhnoucí na stěně.

„Hej, Kozi!“ ozval se poručík Michaels. „Proč přešel brouk silnici?“

„Aby se dostal na druhou stranu, nadělal tam spoušť, všechno pozabíjel, rozmnožil se tam a všeobecně udělal životu špatný jméno, troubo,“ odsekla.

„Ty už jsi to slyšela!“

„Vždyť víš, že když pracuju, vtipy nesnáším.“

„Jen chytrý poznámky.“

„Pokud to jsou moje poznámky, služebně mladší důstojníku Michaelsi.“

Nasupeně na ni pohlédl a ona vzdorovitě vyrazila. Pochoďovali dál. Už dávno zjistili, že tohle je způsob, jak se mohou na těžkou misi, jako je tahle, připravit. Později, až jim ze skafandrů opláchnou kyselinu a vyspraví jim rány, měli s Michaelsem ještě jednu tradici.

Svléknout se a šoustat se zpoceným tělem toho druhého jako nějací zatracení králíci.

Není láska bezva? uvažovala Kozłowska, zatímco nechávala své dychtivé hormony splynout s adrenalinem a armádou předepsanými povzbuzováký v cosi, z čeho vznikne standardní koktejl Kamikaze. S Michaelsem k sobě patřili už rok, což bylo v téhle debilní armádě jako celý život. Oblíbený vtípek v kasárnách říkal, že pokud se kapitánka s poručíkem někdy vezmou a otěhotní, jejich potomek ze svého rodiče – otázka,

který z těch dvou to bude, visela ve vzduchu i v myslích vojáků neustále – vyleze s plamenometem v jedné a s raketometem v druhé ruce. A s granátem v puse.

Pokud šlo o Kozlowskou, ta byla prostě jen ráda, že spolu mohou vůbec strávit nějaký čas.

Poznali se ve službě a Michaels jí seděl jako dobře ušitá rukavička. Byl o pár let mladší, než ve svých osmadvaceti ona – armádní spratek, který strávil mládí nejprve v bezpečné oblasti na Zemi a potom po evakuaci mimo planetu. Byl uhlašený a v kondici, oddaný vyznavač cvičení a sportu, velký blondáť balík sexuality, který ji nikdy nepřestalo bavit rozbalovat. Kapitánka Alex svoje svaly – a svoje jizvy – získala na bojišti. S vetřelci bojovala ještě před vstupem do armády. Její rodiče – farmáři v Montaně – zůstali a s těmi potvory bojovali taky. O bratry ji připravily obludy, matka jí zemřela na zlomené srdce... a její táta... No, táta byl směsicí nezdolných chrupavek, kostí a odhodlání, navěky střežící svůj raně pod velkou modrou oblohou před tvory, kteří zpoza ní přišli.

A Alex? Alex byla prostě jen odštěpek toho starého šlachouna, holka připomínající bouřkový mrak, s malými prsy a širokými boky, houževnatá jako neporažený zápasník v muší váze. Tmavé vlasy jí stříhali v salonu Podle hrnce, klasicky řezanou tvář jí zdobily dvě jizvy jak závorky a nad velkýma vášnivýma oříškově hnědýma očima se skvěla interpunkce tmavého obočí. Se stejnou lehkostí uměla bojovat i milovat se. Jen si nebyla jista, co z toho má raději.

Nad oblastí visel puch spáleniny, který přicházel od průsmyku Cahuenga jako nějaká kletba. Nad zbytkem města visel dým, připomínající tvrdohlavého, k peklu odsouzeného ducha, který nechce odejít. Jednotka se s nacvičenou snadností pohybovala k otvoru, který představoval hlavní vstup do hnízda.

Deset dveří od vstupu zapnula bradou vysílačku a přikázala zastavit. „Fajn. Velkou účinnou silou. Dvojitá linie. Jdeme na to.“

Jenže než se vůbec stačili seskupit, obránci udeřili.

Z hlavní chodby, přímo pod zprohýbanou tabulí s nápisem **BANK OF AMERICA**, vyběhla pětice velkých brouků, kterým se od krunýřů mdle odráželo slunce, a švihala za sebou chápavými ocasy.

„Ježiši! Zbraně!“ vykřikla, zatímco uvolňovala svůj blaster ráže 45 milimetrů. „Rodriguezi... Pokrop to dokola. Kryjte se!“

Vojáci, trénovaní členové úderné skupiny, zrušili řadu a zaujali postavení, jako by to vše bylo součástí plánu. Zatímco Kozłowska mířila, zbraně na věžičce tanku se natáčely a zaměřovaly. O nanosekundu později promluvily a vrhly proti nepříteli běsnící krupobití střel.

Kozłowska našla vlákna nitkového kříže, srovnala je na nejbližším vetřelci – pokroucené potvoře se spálenou či zdeformovanou přední končetinou – a stisknutím vypálila výboj.

Proud ohnivé energie utrl vetřelci nohy u toho, co mu sloužilo jako kolena. Potvora se tvářila, jako by pro ni ztráta údů byla každodenní záležitostí. Emzák se hnál dál a slintal, jako by se už nemohl dočkat, až své sekundární čelisti zaboří Kozłovské do krku.

Ostatní začali ze svých zbraní střílet jen o chloupek později než Kozłowska a tank.

Výsledná palba roztrhala emzáky na kusy. Vzduchem se rozlétly paže, hlavy a cákance smrtící kyselé krve. Vnitřnosti létaly přes ulici. Jedna banánovitá hlava se k nim kutálela jako vržená bomba.

Kozłowska instinktivně zamířila a vypálila. Rozdrtila té věci lebku, takže z ní zbyly jen ohořelé kusy.

Nechala je, ať si ještě chvíli do těch potvor zastřílí – jen tak, pro všechny případy –, a pak nařídila palbu ukončit.

Dým se pomalu rozptýlil a odhalil rozeseté kouřící zbytky brouků.

„Co to, sakra, bylo?“ zeptal se Michaels a chraptivě se nadechl. Po skráních mu stékal pot.

Nakonec je jako vždy zachránily jejich vycvičené reflexy.

K takovým útočným akcím za bílého dne u vetřelců téměř nikdy nedocházelo.

Kozłowska zavrtěla hlavou. „To netuším. Tyhle brouci... jsou trochu divný.“

„Zkurvený parchanti,“ zabručel seržant Garcia a nadzdvihl si helmu, aby si odpřívhl na ulici.

„Jo,“ přisvědčil Michaels. „Třeba bysme tam měli poslat spíš robíka.“

„To jako fakt? Myslíš, že armáda bude plejtvat dobrejma robotama, když má laciný vojáky?“ Kozłowska si znechuceně odfrkla, zvedla obličejový štít, odchrchlala si a chrchel plivla na jedno z kouřících těl. „Tak pojd'te. Ty emzáci mají vevnitř něco, co nám nechťejí dát. Což znamená, že to chci!“

Michaels přikývl, ale Alex v jeho očích zahlédla záblesk strachu, zranitelnosti a neblahé předtuchy. Ucítla v sobě bodnutí soucitu – chudák kluk. Pro Petera Michaelse nebylo špičkování emzáků druhou přirozeností. Ještě svoji instinktivní hrůzu a děs z těch potvor nezmuchlal v kouli tvrdou jako skála, aby ji proti nim použil. Na okamžik měla chuť ho obejmout. Podržet ho v náručí a říct mu, že to bude dobré, že je to jen taková destruktivní hra, a že až skončí, pofouká mu bolístky a všechno to urovná.

Jenže to nešlo. Měla tu na starost velení. To ona tu byla pánem a musela předstírat, že svoji ženskost nechala v šatně spolu s mejkapem.

„Tak jo, vy fňukny. Ukažte koule, jestli je máte, a pojd'te, ať se dostanem dovnitř, dokud maj krunýře spuštěný u kolen!“

Zatímco si nastavovala prášek, ozval se jí ve sluchátkách nepřilíš nadšený jásot. Jedna vteřina, dvě vteřiny. Ucpat si nos, otevřít hubu – pozor, žaludku, už to jede. Otevřela ústa právě včas, aby přijala dávku houkačky. Dostat ji nitrožilně bylo rychlejší, ale ti, co tyhle skafandry navrhovali, zatím nepřišli na to, jak vojáky ochránit, aby se do nich jehly plné drog náhodou nezapíchaly.

Kozłowské prášky vyhovovaly. Stejně byla orálně fixovaná.

Brala jich spoustu. Mraky. A vyšším šaržím to nejenže nevadilo, ale pomáhaly jí je shánět. Jo, v armádě týhle holky to rozhodně chodilo jinak.

„Fajn, blbečci. Valíme!“

Se zbraní drženou v pohotovosti jim dala mávnutím znamení a její mechanická smečka se znovu dala do pohybu a zamířila ke dveřím území emzáků.

Než se ke dveřím jiného světa dostali, drogy začaly účinkovat. Kozłowska pocítila energii, radostné nadšení – pocit sounáležitosti a potřebu vojáka přetavit své síly ve skvělé beranidlo a tohle ohrožení Země rozdrtit. Droga využívala primitivní teritoriální citění. Alex byla náčelnicí smečky neandrtalců a střežila svůj kmen před šavlozubci. Byla vůdkyní vesničky na anglickém pobřeží, chránící své lidi před loupeživými vikingsy mečem se širokou čepelí, která se třpytila ve světle blesků. Byla Gaiou, ochraňující své drahocenné potomstvo před hemžícími se nezvanými návštěvníky z kosmu.

Vojáci ve skafandrech prošli otvorem v budově banky bez nehody. Pokračovali chodbou dál. Bylo to jako tunel v rakovině. Po jeho stěnách stékal jedovatý výpotek. Emzácké nory měly vždycky otravný štiplavý odér. Alex už si nahodila filtry.

„Mně to připadá jako normální hnízdo,“ prohodil Michaels. „Doufám, že všechno půjde jako podle příručky.“

„Až na to, že tyhle emzáci chtějí bejt hvězdy. Vsadím se, že všichni mají sluneční brejle a jsou opálený z tenisu!“ poznamenal Garcia.

„No, tohle natáčení musíme sjet na první dobrou,“ upozornila Alex a zvedla pušku. „Světla, kamera a akce, pánové.“

Dorazili k užší chodbě, která klesala dolů.

„Sem se tank nevejde,“ štkl jí do ucha řidič stroje.

„Jo,“ odvětila Alex, „to mi došlo. Dobře, zůstaň tu. Strážní služba. A my ostatní... jdeme dolů. *Připadá* mi to jako rutina, ale stejně očekávejte nečekaný. Jasný?“

„Ano, pane!“ zazvonila jí v uchu kakofonie hlasů.

„Fajn. Na špici chci střelce na blízko.“

Dva muži s rotačními kulomety Mark 5 – supermoderním ekvivalentem brokovnic s upilovanou hlavní – se těžkopádně přesunuli, aby se ujali vedení a poohlédli se po drakovi.

Po necelých pětadvaceti metrech se tunel otevřel do velké podzemní komory – pozůstatků obrovského podzemního sejfu, potaženého vetřelčím šlemem.

„Posviťte mi trochu!“ požádala Alex a její muži jí vyhověli a zapnuli svítilny na skafandrech. Místnost vzplála bílým světlem, ale to, co spatřila, se Kozłowské, jak už bylo na podobných místech obvyklé, moc nelíbilo.

Na jedné zšeřelé stěně viseli lidé.

Obaly na vetřelčí vejce.

Živí lidé s mladým vetřelcem v těle. Břichopraskové, kteří vypadali, že každou chvíli explodují. Oběti – deset mužů a pět žen – visely na pokraji smrti jako mrtvolky, které se zapomněly rozložit.

„Agenti,“ prohodil Garcia.

„Cože?“ divila se Kozłowská.

„Holywoodský agenti. Minulej tejden brouci zabrali ten barák o kus dál.“ Muž s tmavou pletí kývl k bídným troskám. „Kreativní talentová agentura, jedna z těch starejch firem zábavního průmyslu, který tu v LA uvízly.“ Přistoupil, aby se podíval zblízka, přičemž zachovával ostražitost.

„Jo, jo, to si pamatuju,“ přidal se Michaels. „Celej barák vyletěl do luftu. Předpokládalo se, že jsou všichni mrtvý.“

„Vypadá to, že kšeftují dál,“ poznamenala Kozłowská.

Zdálo se, že jedna z agentek, žena v roztrhané černé kombinéze, se spleť mastných, slizce zelených pramenů, připlácnutých k lebce místo vlasů, se nalézá v podsvětí deliria. Na uchu měla naslouchátko, z něhož důmyslně rašil tenoučký mikrofon, do kterého žena cosi dramaticky mumlala.

Garcia ustoupil zpátky do řady a mlaskl. „Už jsou moc daleko. Všichni.“

Kozłowská pokývala hlavou. Myslela si to. Když jste zachytili vejce brzy, měli jste poměrně slušnou šanci v něm tu jis-

křičku nového života zadusit. Ale takhle pozdě už byl malý emzáček ve své parazitické poloze uprostřed životně důležitých tkání natolik propojen, že i kdybyste ho dokázali vytrhnout, aniž by vás provrtal, dárce byste v žádném případě nezachránili.

Kozłowska věděla, co je třeba udělat. Takové případy už byly. Už tohle dělala a nejspíš ji to ještě čekalo. Prostě jen plnila rozkazy. Rozkazy, které dávaly smysl.

Což neznamenal, že se jí to líbí.

„Jehly,“ zašeptala.

Tři z jejich mužů byli oficiálně schválenými popravčími pro podobné případy. Vytáhli vzduchové pistole, zacvakli do nich nábojnice se šipkami naplněnými rychle působícím jedem, který nejprve odstaví nervový systém a potom zničí tělo. Dva z mužů se při míření zasmušile mračili. Ten třetí, Dickens, z LA pocházel. Býval to spisovatel, producent a herec.

Dickens se zubil od ucha k uchu.

„Zbavte ty chudáky trápení,“ přikázala Kozłowska.

Švic! Švic! Švic!

Tři z visících těl se zachvěla a pak znehybněla.

Popravčí rychle dokončili svůj úkol a pak couvli. „Fajn, rychle – než pukáči zmáčknou katapultovací knoflík!“ vykřikla Kozłowska.

Dva muži se připravili. Vykročili kupředu. Jeden těla postříkal hustou kapalinou a ustoupil. Dopředu postoupil ten druhý, ten s výkonným plamenometem, a obětoval pohupující se obaly vajec plameni, koncentrovanému na neskutečně vysokou teplotu.

Když se kouř rozptýlil, zbyl jen zčernalý popel.

„Dobře. Teď dáme těm emzáčkům, co to provedli, pěkně kartáč!“ štěkla Kozłowska.

„Amen,“ odušil pobledlý poručík Michaels. Na čele se mu leskl pot.

No jistě že tu nebyli jen proto, aby dali emzáčkům kartáč.

Ne, to by bylo moc jednoduché.

Dnes a v téhle době byste mohli na takovém rozpadajícím se místě, jako je Město andělů, teoreticky do hnízda propašovat atomovku s omezeným dosahem a vzít do zaječích. Snadné, rychlé a s minimálními ztrátami na vojácích. Jenže i když jaderný holokaust v severozápadní části Států před lety vývoj války Země proti vetřelcům rozhodně zvrátil a poskytl lidstvu naději, že získá svoji planetu zpět, poslední dobou se podobné extrémní prostředky nepoužívaly, a to i z jiných důvodů, než byly svítící žlázy, se kterými se v okolních vesnicích často rodily děcka.

Ne, tihle emzáci měli v dnešní době svoje využití.

A bůh je za to zatrat'!

„Fajn. Zrušte formaci. Do komory se jde nejspíš tímhle tunelem,“ zahulákala Kozłowska. „Co, Garcio?“

„Jasně, pane,“ odpověděl prošedivělý veterán. „Tyhle brouci se zase tak moc nezměnili a ten tunel vypadá jako předsíň toho místa, kam máme namířeno. Ale nevidím tu dost brouků. Ty potvory věď, že tu jsme. Nechápu, proč se nesnažej svý potomstvo ochránit. Něco tu smrdí.“

„Třeba jsou někde venku,“ navrhl Michaels. „Může za tím bejt spousta věcí.“

„To jo. Spousta,“ zabručel Garcia

„Jsme tu, takže uděláme, co jsme udělat přišli, a promyslíme si to až pak. Zadek nám kryje artilerie a palebnou sílu máme. Teď hejbněte kostrou!“ zavrčela Kozłowska hlubokým hlasem, který nežertoval. Dovedla ho k dokonalosti, když jí došlo, že musí mužům kolem sebe velet. Hluboký hlas zabírá na psy i na lidské samečky.

Vojáci sestupovali rychle, ale opatrně, směr jim v té špinavé, slizem pokryté chodbě ukazovaly svítlny.

Kozłowské by se tyhle mise zamlouvaly mnohem víc, kdyby mohla všechny emzáky prostě vyhladit. Armáda po ní ale poslední dobou chtěla, aby získala dvě věci.

Pár broučích těl, samozřejmě mrtvých.

Namátkové vzorky DNA.